

man foreløbig indskrænkede sig til at give specielle Love for hvert mødende Tilfælde.

B. Bederfen: Jeg anser dette Lovforslag for at være Tillæg til Forordning af 5te Marts 1845. Det fremtræder altsaa som Forslag til en Expropriationslov med Hensyn til Jernbaneudvidelser eller de øvrige Arbejder ved Jernbanen. Lovforslaget har ganske vist tilhyneladende mindre Betydning, men jeg anser det dog for at være af en betydeligt Rækkevidde. Thi dersom det vedtages, vil det staa i Jernbanebestyrelsens eller Administrationens Magt at expropriere Arealer til Udvidelse af de bestaaende Baner uden nogen anden Begrændsning end dens eget Skjøn. Det er ganske vist, som allerede er antyndet, at Finantsudvalgets Ordfører her gjentagne Gange har paa en Maade opfordret den høitærede Indenrigsminister til at fremkomme med en saadan Lov. Jeg vil ogsaa sige, at jeg for mit Vedkommende langt hellere ser, at der bliver forelagt et Lovforslag, end at man undertiden, hvad der jo desto værre har viist sig at være Tilfældet, egentlig ikke for den nuværende høitærede Indenrigsministers Vedkommende, men for Andre, har undladt at henvende sig til Lovgivningsmagten om Bemyndigelse i flige Retninger. Vilde man f. Ex. trække en Parallel eller anstille en Sammenligning mellem den Maade, hvorpaa den høitærede Minister tager denne Sag, og den Maade, hvorpaa hans ærede Kollega Krigsministeren tager sine Sager, forekommer det mig ganske vist, uanset om man mener at kunne gaa saa vidt, som her er foreslaaet eller ikke, at denne Maade er langt naturligere og langt mere stemmende med konstitutionelle Regler end den Maade, hvorpaa den høitærede Krigsminister behandler sine Spørgsmaal og lader den ene Million springe efter den anden. Man har jo i de sidste Dage set, at der er bevilget meget store Summer til Expropriation af Jord til provisoriske Befæstninger. Jeg skal dog ikke videre gaa ind paa denne Side af Sagen, der jo ikke staa i Forbindelse med denne Lov. Jeg skal sige, at det kan dog være muligt, at Lodsseierne ikke gennemgaaende ere saa umedgjærlige, som det ser ud til efter Lovforslaget. At en Del af dem sandsynligvis forlange en usforholdsmæssig høi Betaling for den Jord, der forlanges afstaaet, er meget muligt. Det skal jeg ikke benegte, thi det er klart, at der er Enkelte, som mene, at de skulle have en betydelig Fordel ved den Leilighed og altsaa gjøre for store Fordringer. Men, naar man veed, hvilken Gene Jernbanerne ikke sjælden ere for de paagjældende Lodsseiere, kan jeg

for mit Vedkommende meget godt forstaa, at en Del af disse, naar der forlanges hderligere Jordafstaaelser af deres Eiendomme, ere tilbøjelige til at forlange vel meget. Naaget det ganske vist ikke er rigtigt, at man opfylder Fordringer, der i og for sig ere urimelige, forekommer det mig alligevel, at her kan være Grund til ikke at vise sig alt for tilbageholdende eller kneben med Hensyn til mindre Arealer, som man forlanger afstaaede fra en Mand's Eiendom.

Grunden, hvorfor jeg egentlig forlangte Ordet, var for at faae Leilighed til at berøre et Spørgsmaal, der i de to sidste Samlinger ved 2den Behandling af Finantsloven er omtalt, dels af den ærede Ordfører for Finantsudvalget og dels af den ærede Indenrigsminister. Jeg sigter herved til de saakaldte Sneffjærme. Det er jo temmelig almindeligt, at man paa ikke ubetydelige Strækninger af Banerne har disse Sneffjærme, og det er aabenbart, at naar der kommer en Del Sne, og der sker Sammenfygning, har dette til Følge, at der paaføres mange af Lodsseierne meget betydelige Tab ved, at der lægger sig betydelige Snemasser, som i Reglen ligge langt hen ad Vinteren og selv langt hen ad Foraaret. Disse Sneffjærme ere i Reglen opførte paa Jernbanens Territorium, i alt Fald er det Tilfældet paa de fleste Steder, jeg kjender her paa Sjælland. Det har til Følge, at de paagjældende Lodsseiere, der naturligvis ikke kunne modsætte sig, at Sneffjærmene opføres, ikke vide, hvorledes de have at forholde sig for at faae Erstatning. Det har ogsaa viist sig, at det er overordentlig vanskeligt, for ikke at sige umuligt, for Lodsseierne at faae en rimelig Erstatning for det Tab, der tilføres dem ved at opføre Sneffjærme paa Jernbanens Territorium. Jeg har ogsaa ligesom den første ærede Taler (S. Sprensen) set, at der staaer en lille Udtalelse i Bemærkningerne, der ledsage Lovforslaget, der tyder hen paa, at den høitærede Minister har havt sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt, idet der tales om Snebælter. Jeg vil derfor tillade mig at stille et Spørgsmaal til den høitærede Minister, om Ministeren, dersom denne Lov gennemføres, agter at expropriere Jordstrimler ud for de Sneffjærme, der allerede ere opførte, og som staa paa Jernbaneterritoriet, men som staae de paagjældende Lodsseiere temmelig betydelig, for der ved at faae nogenlunde faste Regler for at kunne give en rimelig Erstatning til de Paagjældende? Det vil interessere mig meget at høre en Udtalelse af Ministeren derom, fordi der er en temmelig stor Tvivl blandt flere, dels om de overhovedet kunne faae